

Tak vypadali...

Současný pudl ve zbarvení stříbrném

Hans Räber uvádí, že „pfudel“ je staré německé dialektické slovo pro kaluž vody, a dovozuje z toho příčinnou souvislost s obdobně označovanými psy (Budl, Buddel) a jejich spoji-

Šňůrový pudl na Strebelově kresbě z roku 1895 (?)

tost s vodou. Není náhodné, že pudl byl ve Francii zván též chien mouton, ovčák. Na německém území byl už velmi dlouho znám vývojově přechodný či „křížený“ typ psa, takzvaně ovčácký nebo ovčí pudl - Schafpudel, a dokonce z ruského území je připomínán dnes již dávno vyhynulý černý vodní pes. Výskyt podobného typu psa na různých místech Evropy vedl ke sporům o původ pudla, zejména mezi Francouzi a Němci.

Němečtí pudlové (German poodles) v knize Vero Shawa z roku 1881

PUDL

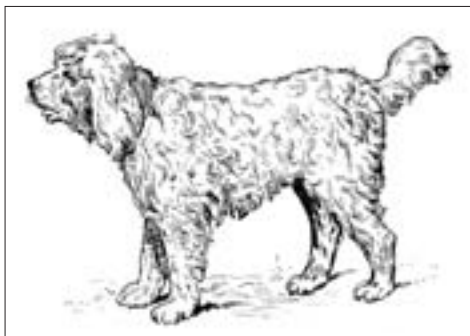
Oficiální jméno pudla – caniche – je původu francouzského. Odvozuje se od termínu chien canard, tedy kachní pes. Jde o označení psa určeného k lovu kachen a jiného vodního ptactva, zatímco německé Pudel nebo Budel se prý poprvé objevilo na dřevorytu z roku 1643: ukazuje prince Ruperta s jeho věrným psím průvodcem Boyem.

Mnichovský Deutscher Pudelclub opíral svého času své nároky o rytinu dr. Meyera ze Stuttgartu z roku 1770, na níž ovšem pes zápolící s mohutnou volavkou ještě silně připomíná spíše loveckého španěla. Zajímavý je názor, který v souvislosti s tímto zobrazením vyslovil V. Fuchs: „Dnes (tj. kolem roku 1900) je chov pudlů rozšířen po celém

světě, nejvíce ale ve Francii a Španělsku. Stoupenci názoru, že je pudl původu německého, dovozují, že se do Španěl pudlíci dostali teprve za válek na počátku století osmnáctého, a že tím ku vzniku psů španělů základ položili. Leč z druhé strany hypotéza ta vyvrací důkazy, že plémě španělů jest oproti pudlům starší nejméně o 2 až 3 století.“ Za nejstarší zobrazení „německého“ pudla je však považován dře-

„Malý barbet“, Buffon, Histoire naturelle 1772

Kresba pudla z 18. století v publikaci Das Buch vom gesunden und kranken Hunde profesora L. Hoffmanna z roku 1901

Vlastní portrét Rembrandta van Rijna (1606 – 1669) v orientálním kostýmu s pudlem ještě výrazně připomínajícím barbeta

Neznámý český miniaturista, rodinný portrét s pudlem, 20. léta 19. století

vořez Hanse Burgmaira, zachycující na lví stříh upraveného psíka vesele poskakujícího podél triumfálního průvodu německého krále Maxmiliána I. (1459 - 1519).

Vodní pudl nebyl výsadou jedné oblasti či jedné země. Přesto je však - a jistě oprávněně - největší podíl na vzniku pudla připisován francouzskému barbetovi a pléměno je registrováno jako francouzské.

Již koncem 18. století, rozhodně pak po roce 1800, přestává být pudl všestranným

„Největší podíl na vzniku pudla je – jistě oprávněně – připisován francouzskému barbetovi.“

loveckým psem, ale definitivně vstupuje mezi plemena salonní. V té době si podmaňuje celý svět jako společník udivující svou přítulností a inteligencí. Neboť jak napsal V. Fuchs v roce 1903: „Pudl jest ze všech psů světa zvířetem nejučenlivějším a jako pes gymnasta v cirkusech provádí pravé divy, umí čísti a počítati, na piano hráti, ba produkuje se i jako mnemotechnik s báječnou pamětí.“

Michal Císařovský